

KERESEM A TESTEM

Kéz a kézben

ALFÖLDI NÓRA

A FRANCIA ANIMÁCIÓ ÚJ TEHETSÉGÉNEK BIZARR ELSŐFILMJE.

Jérémy Clapin szerencsés alkotónak mondhatja magát: francia létére egyszerű, angol anyanyelvű számára könnyen kimondható neve van, így rögtön magára ismer majd, amikor a túlkoffeinezett vendég-prezentőr némi akcentussal elrebegi a nevét az Oscar-jelöltek bejelentésekor. Természetesen Clapin nem csak emiatt szerencsés, hanem azért is, mert egy igazi animációs auteur-zseni, aki három rövidfilmjével állandó vendég lett Annecy-ban, és mert első egészestés, *Keresem a testem* című darabjával úgy fürdik a fesztivál-jelölésekben és díjakban, mint Dagobert-bácsi az aranyban. Clapin ez utóbbi művéhez Jeanne-Pierre Jeunet házi írója, Guillaume Laurant *Happy Hand* című könyvét vette alapanyagul, hogy könnyen emészthető realista rajz-stílusban komoly szerzői ambíciókat villantson meg. Mindennek tetejébe a filmet a művészet-pártoló Netflix rögtön be is kebelezte, annak érdekében, hogy némileg fellazítsa külvárosi videótéka illatú készletét, és ezzel a *Keresem a testem* olyan ritka hozzáférhetőségi előnyre tett szert, amely nem adatik meg egy Disney/Pixar univer-

zumon kívüli animációs filmnek. A sikeres produceri menedzsmentet azonban nem osztják ingyen, a mű, még ha nem is minden másodpercéért, de feltétlenül megérdemli a neki szentelt figyelmet, főleg, mert egy igen bizarr alaptörténettel rendelkezik. Címét ugyanis szó szerint kell értelmezni: a *Keresem a testem* egy történet egy elveszett kézfejről, amely a gazdáját keresi.

A nyitányban a kéz egy laboratórium-ban ébred és miután kiszabadítja magát nylon-burkából, megszökik és elindul megkeresni a hozzá tartozó embert, akire lírai flashbackekben kezd visszaemlékezni. Látjuk, ahogy kisgyerekhez tartozva tengerpart meleg homokját simogatja, játszik, zongorázik, felnő, motorozik, érez és részt vesz. Ezek a hangulatképek váltakozva jelennek meg a hazaút odüsszeiája és azon események között, amelyek ahhoz vezettek, hogy a kéz elvesztette gazdáját, Naoufelt, aki fiatal fiúként múltbéli veszteségeinek hálójában – még két kézzel – vesződvé, pizzafutárként téblábolva keresi saját magát a világban. A történet ezen síkján szomorú és fájdalmas az élet, az egyetlen

„Játszik, zongorázik, felnő”

reménysugár egy apránként kibontakozó meghittnek ígérkező románc. Clapin ügyesen fonja a szálakat, a monokróm színvilágú, lírai képek közepette egyszerre sikerül fenntartania a balszerencsés eseménysor feszültségét, és képes tartalommal feltölteni a bizarr képletet, amely szerint a kéznek hiányzik a gazdája, nem pedig a gazdának a kéz. A testrész mindeközben igen változatos kalandokba bocsátkozik útja során, patkányokkal harcol a metróban, egyszer egy kutya viszi haza prédaként, máskor egy éjszaka felsíró kisbabát nyugtat meg, egy emlékezetes akció szekvenciában pedig esernyővel ejtőernyőzik.

A *Keresem a testem* realista animációs formát követ, amely Clapin részéről egyszerre volt magától értetődő és okosan végiggondolt választás. Ez a sztori előszereplős filmként nem tudna létezni, ebben a formában ugyanis az alkotó és a kép között nagyjából 150-300 ember áll, az alkotó stáb interpretálja a dízletet, az operatőr a képeket és a fényeket. Természetesen ott a színész is, aki közvetít és a jelenlétével és gesztikulációjával szab határt, a koncepció és a végeredmény közé ékelődve mondja el a szöveget, hogy a történet folyjon. Egy animációs filmben csak a szerző fantáziája szabja meg a határokat, ő álmodja, rajzolja meg a saját ötletét és történetét és olyan színnel és effektekkel, amihez kedve van. Clapin bölcsen egyszerű vonalvezetést választott, hiszen ezzel tudja a leginkább berántani a nézőt ebbe a bizarr, absztrakt horroret súroló történetbe. Ezzel a formával kell ugyanis legkevésbé dolgoznia a befogadói agynak, így esik meg az, hogy egy lemetezett kézfej érzésvilága hiteles tud lenni, még úgy is, hogy az őt övező történet roskadásig van pakolva szimbólumokkal, aprócska összekötő motívumokkal. A *Keresem a testem* egyedül a túlgondoltságában hibázik: alkalmanként túl csendes a melankólia, túlságosan terheltek a főhősök, az eseményeket aláfestő zeneként kísérelő angyalakórus néhol már nem tud magasabban énekelni. Clapin filmje nem könnyű darab, de rendkívül sokrétű és komplex mű a veszteségeken túli életéről.

KERESEM A TESTEM (J'ai perdu mon corps) – francia, 2019. Rendezte: **Jérémy Clapin**. Írta: **Guillaume Laurant**. Zene: **Dan Levy**. Gyártó: **Xilam / Indéfims 7 / SofitVciné 6**. Forgalmazó: **Netflix**. Feliratos. 81 perc.

